

Нимфата и човѣкътъ.

Въ дѣното на една стара напусната градина, съ вѣковни сѣнчести дървета и съ трѣвясали пжтеки, растѣше младъ розовъ храстъ. Въ една отъ разпукнатитѣ му пѣпки живѣеше една мѣничка Нимфа.

Тя бѣше толкова мѣничка, че прѣкрасно можеше да се разположи на розово листенце; на гърба ѝ блѣскаха красиви джгоцвѣтни крилца, а дългитѣ ѝ златисти коси я обгрѣщаха цѣла, като че бѣха тънка златна дреха.

Роди се тя въ едно топло майско утро отъ усмивката на пролѣтътъ и цѣлувката на слънцето.

Единъ утрень розовъ лжчъ я окжпа въ своята първа чиста росинка.

— Дая наречемъ „Майя“! . . . — каза пролѣтътъ на слънчевия лжчъ.

— Да, да — това е хубавко име — съгласи се слънцето. И Нимфичката стана Майя.

Какъ весело си заживѣ тя въ своето гнѣзденце!

Всѣко утро слънцето я будѣше, като разтваряше розовитѣ цвѣтчета, дѣто спѣше тя, като въ люлчица, и ѝ думаше: „Хайде, мѣничка, стига ти толкова сънь — вижъ колко е красивъ живота!.. Играй, живѣй, наслаждавай се!“

А на зеленитѣ листенца вече блѣстѣха и ки-маха мѣнички, весели росинки. . . Майя живо литна къмъ тѣхъ и допрѣ розовитѣ си устнички до тѣхната свѣжа влага. Послѣ започнаха безкрайни ра-